

stor Kommune som Frederiksberg. Fattigvæsenet paa Frederiksberg har jo ikke alene et meget stort Omfang, men en udmærket Administration og er indrettet paa alle de Forhold, her komme i Betragtning. Vilde det dog ikke være ret unaturligt, om Moderen her skulde henvende sig, og vel at mærke være tvungen til at henvende sig, til Politiet, i Stedet for til Fattigvæsenet? Det forekommer mig, at det ikke vilde være heldigt, og at det ikke vilde lette Forretningsgangen, det vil paabyrde Politiet en hel Mængde Arbejde, som efter sin Bessaffenhed nærmest synes at høre hjemme paa et andet Sted, nemlig hos Fattigbestyrrelserne. — Smidlertid er det mit Ønske at volde denne Sag saa lidt Vanskelighed som muligt, jeg vil tværtimod gerne gøre, hvad jeg kan, for at bidrage til, at Loven kan komme ud i denne Samling. Jeg vil derfor paa ingen Maade ved disse Bemærkninger tilsigte at rejse saadanne Spørgsmaal, som kunne medføre Vanskeligheder paa Forslagets videre Vej. Jeg har tænkt mig maaste at kunne benytte den Udvej at søge at fremkalde den Forklaring af Lovforslaget, navnlig fra den ærede Justitsministers Side, at Meningen med at indsætte Politiet som denne Melleminstans ikke skal være, at Politiet ikke i noget Tilfælde kan skyde Sagen fra sig eller træffe Overenskomst med vedkommende Fattigvæsen, at det skal tage sig af Sagen. Jeg vilde være beroliget, dersom det blev udtalt fra den ærede Ministers Side, at det ikke er Meningen med Lovforslaget, at Politiet nødvendigvis skal gøre det med Udelukkelse af de egentlige Fattigbestyrrelser, men at Lovforslaget ikke vil blive gennemført fra hans Side paa den Maade, at man vil paalægge Politiet det som en Opgave, som Politiet alene skulde have med at gøre, men derimod, at man vil kunne indrette sig saaledes, at der paa de Steder, hvor der er et egentlig organiseret Fattigvæsen med de Kontorer og alt, hvad dertil hører, som ville være nødvendige, kunde træffe Overenskomster og overlade til Fattigvæsenet det, som man paa andre Steder og navnlig i Landjurisdiktionerne vil have Politiet til at gøre. Saadanne Institutioner som dem, jeg nævnte, findes for uden paa Frederiksberg, ogsaa i adskillige af de større Købstæder, i Odense, Aarhus, Aalborg osv. Der findes Fattiginpektorer ligesom paa Frederiksberg, og der findes Kontorer, som have med alt dette at gøre. Paa saadanne Steder vil det være ganske naturligt, om Loven ikke bliver gennemført saaledes, at det altid er Politimesteren, der skulde gøre det. Det er jo i Reglen Borgmesteren i

disse Byer, der er ledende Mand i Fattigudvalget, og han skulde altsaa ikke være nødvendigt til at undlade at have med disse Ting at gøre og tvungen til at gaa til Politiet med dem. Sagen er den, at dersom det alene drejede sig om, hvor vidt Borgmesteren vilde gøre det, vilde forlange en saadan Vistand, var Sagen jo ikke vanskeligt. Men det er ikke fra ham, det begynder, det er fra Barnemoderen, Udgangspunktet tages, det er hende, der skal henvende sig paa et bestemt Sted. Dersom Sagen altsaa kunde ordnes saaledes, at naar Barnemoderen henvendte sig til Politiet paa et saadant Sted, skulde Politimesteren kunne sige. Jeg har aftalt det fornødne med Fattigvæsenet, henvend dig der — hvis det kunde ske, tror jeg ikke, at der vilde opstaa væsentlige Ulemper af den nye Bestemmelse.

Det er altsaa, hvad jeg principielt havde at bemærke med Hensyn til den Organisation, Lovforslaget tilsiqter at indføre. Ved Siden deraf skal jeg imidlertid tillade mig at gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at Forslaget i særdeleshed høj Grad trænger til at gaas efter i Enkeltheder, fordi der er betydelige Forsyndelser mod Sproget, som burde afhjælpes, og som man ogsaa nok kunde faa afhjulpne. Men der er desuden ogsaa adskillige Bestemmelser, navnlig denne overordentlig vanskelige § 4, som trænge til at udtrykkes paa en tydeligere og klarere Maade, saaledes at de ikke kunne misforstaaes. Der staar f. Eks. ikke med saa tydelige og bestemte Ord, som jeg kunde ønske det, udtalt, at Barnemoderen ved at henvende sig til Dpholdscommunen har Krav paa at faa Udbetaling forskudsvis fra denne Kommune. Det staar knyttet til adskillige Forudsætninger og Betingelser, som efter min Opfattelse ikke klart nok udtrykke dette Princip, og der er desuden ogsaa i flere af disse Stykker i § 4 Bestemmelser, som ikke passe rigtig godt sammen. Maaste er Grunden til en vis Grad den, at Magistraten er kommet ind, efter at man havde affattet Lovforslaget, og at man ikke var blevet opmærksom paa, hvilken Betydning det vilde medføre for Københavns Vedkommende, at Magistraten blev sat ind i Loven i Stedet for Politimesteren. Men alt, hvad der saaledes kunde være at bemærke, skal jeg ikke opholde det høje Ting med i dette Øjeblik. Jeg antager, at Lovforslaget vil kunne gaa igennem uden at komme til noget Udbalg, og at man derimod ved en Forhandling underhaanden kan blive enig om at stille nogle Ændringsforslag, som tilsiqter at afhjælpe de Mangler, som jeg finder i Lovforslaget.